

CHUYÊN NƯỚC NON:

TỰ DO VÀ DÂN CHỦ

BẰNG PHONG ĐẶNG VĂN ÂU

Xin tách bạch bày tỏ đòi điều với độc giả: Người viết bài này chỉ là một kẻ vũ biên thuần túy, vì từ khi rời bỏ ghế nhà trường là đi thẳng vào quân đội cho tới khi buông súng đầu hàng. Và tuy trong quá trình tham dự cuộc chiến đã từng vào sinh ra tử, nhưng tôi chưa bao giờ tự cho rằng mình có hành động can đảm hay anh hùng, mà chỉ làm nhiệm vụ tuân thủ mệnh lệnh do cấp trên giao phó, như bao nhiêu đồng đội khác. Kể từ sau 30 Tháng Tư năm 1975, không còn ai là cấp trên, cho nên tôi tự do định đoạt việc làm của mình.

Nếu dựa trên sự đánh giá của giáo sư Nguyễn Xuân Vinh, người viết thuộc vào thành phần **"không có căn bản học vấn"** mà phần lớn quân nhân trong Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa phải cam chịu, vì miệt mài trong chiến tranh. Các cụ nhà ta thường nói: **"biết thì thưa thốt, không biết thì dựa cột mà nghe"**. Vậy mà một kẻ không có căn bản học vấn như tôi lại dám cả gan bàn chuyện nước non (một vấn đề to lớn) thì cũng chỉ tại vì các cụ lại nói: **"Quốc gia hưng vong thất phu hữu trách"**, nên tôi liều cất tiếng với hy vọng rằng mình có thể đóng góp đôi điều bổ ích cho công cuộc dân chủ hóa đất nước. Do tự biết sự kém cỏi của mình, tôi rất ao ước được các bậc cao minh chỉ giáo để mở rộng tầm nhìn hầu thoát ra khỏi tình trạng ... "không có căn bản học vấn". Và tôi cũng tin rằng vị nào đã tự nhận là cao minh thì không bao giờ đem những lời lẽ "đường phở" và tâm địa thấp hèn để dạy dỗ cho người khác. Tôi chỉ mong muốn **"thảo luận"** với những ai còn trân trọng đến vận mệnh dân tộc trong tinh thần trao đổi, học hỏi; chứ không hề muốn **"tranh luận"** để giành lấy được, thua, hơn, kém. Vì chủ trương **"ai thắng ai"** trong quá khứ đã là nguyên nhân đưa đến cảnh huynh đệ tương tàn, nôi da nấu thịt, nên tôi không muốn nó tiếp diễn nữa. Được như vậy, tôi rất đổi vui mừng và xin kính gửi lời đa tạ trước đến với tất cả mọi người.

VẤN ĐỀ TỰ DO

Tự do là một khát vọng bức thiết của loài người, đặc biệt đối với dân tộc Việt Nam, bởi vì không một dân tộc nào trên thế giới bị ngoại bang đô hộ lâu dài như dân tộc ta. Một ngàn năm dưới ách thống trị của Tàu và gần một trăm năm dưới ách kềm kẹp của Tây! Hồ Chí Minh và đảng cộng sản đã khai thác đúng khát vọng tự do của dân tộc để tiến hành một cuộc chiến tranh "thần thánh" hết sức đẫm máu, gây nên không biết bao nhiêu tang tóc và huynh đệ tương tàn. Họ giương cao câu khẩu hiệu **"Không có gì quý hơn Độc Lập Tự Do"** để làm chiêu bài cho công cuộc xâm lăng Miền Nam. Và khi chiến thắng xong rồi, họ lại giam hãm toàn thể nhân dân trong các nhà tù nhỏ, lớn bằng một chính sách cai trị dưới mọi hình thức: lừa đảo, gian trá, tàn bạo, man rợ. Vì vậy mà hàng triệu người phải liều mình bỏ nước ra đi tìm tự do, lưu lạc trên khắp mặt địa cầu. Một biến cố thảm thương chưa từng có trong lịch sử dân tộc.

Những người cầm quyền hiện nay vẫn còn áp dụng câu nói của Tổng Bí Thư Trường Chinh Đặng Xuân Khu: **"Đảng (cộng sản) dùng bạo lực giành chính quyền thì đảng phải giữ chính quyền bằng bạo lực"**. Câu nói đó biểu hiện một ý chí sắt đá là nắm giữ quyền hành cho đến chết mới thôi. Vì thế, dù chủ nghĩa cộng sản đã bị ném vào thùng rác lịch sử, ngày nay chính những người đang cầm quyền trên đất nước Việt Nam không còn ai tin vào chủ nghĩa đó nữa, nhưng họ vẫn cố bám trụ cho bằng được, bất chấp tiếng kêu than ai oán của nhân dân.

Chủ nghĩa cộng sản là một chủ nghĩa phi nhân tàn ác, nhưng cái chủ nghĩa ấy rơi vào tay Việt Nam thì mức độ phi nhân tàn ác tăng lên gấp đôi. Sự tham quyền cố vị là đặc tính của con người, nhưng đối với người Việt Nam thì sự tham quyền cố vị cũng tăng lên gấp bội phần. Thời xưa, bất cứ ai (dù là công thần) phạm tội khi quân (chưa nói đến nổi dậy) đều bị tru di tam tộc. Ngày nay, bất cứ công dân nào có tiếng nói khác với Đảng, nếu không bị bỏ tù thì ít nhất cũng bị quản chế, cách ly.

Không riêng gì cộng sản, tại miền Nam Việt Nam, các nhà lãnh đạo như ông Ngô Đình Diệm và Nguyễn

văn Thiệu cũng là những người tham quyền cố vị. Thủ Tướng Ngô Đình Diệm tổ chức cuộc trưng cầu dân ý để truất phế vua Bảo Đại mà không cho đối thủ có mặt để tranh cử. Ông Thiệu bày ra trò độc cử và sửa Hiến Pháp để được làm Tổng Thống mãi đời. Và đừng nói gì ở đâu xa xôi, Chủ Tịch Cộng Đồng Việt Nam ở tại một số địa phương trên đất Hoa Kỳ này, chẳng có tí quyền hành gì mà khi hết nhiệm kỳ, cộng đồng đã có Chủ Tịch và Ban Chấp Hành mới rồi, ông Chủ Tịch và Ban Chấp Hành Cũ còn tiếc nuối, cứ cố bám và tự phong cho mình là Cộng Đồng Lưu Nhiệm. "Trời gầm cũng không nhả"! Đó là đặc tính bám quyền (thực quyền hay hư quyền) cố hữu của người Việt Nam, bất luận là quốc gia hay cộng sản, tị nạn hay không tị nạn. Vì vậy, đừng ai mơ tưởng rằng nhà cầm cộng sản VN sẽ tự động chia quyền cai trị đất nước cho mình.

Có thể nói nhà cầm quyền CSVN tinh khôn hơn những nhà độc tài của Miền Nam chúng ta. Một mặt họ áp dụng câu nói của Mao Trạch Đông "quyền lực phát xuất từ đầu súng" (le pouvoir est au bout du fusil); mặt khác họ thi hành chính sách cởi trói một cách uyển chuyển, lúc thắt lúc bóp. Đối với những người phản kháng, dù chỉ dịch một bài "Thế nào là Dân Chủ" trên mạng lưới của Tòa Đại Sứ Hoa Kỳ hay dù xin tình nguyện lập Ủy Ban Bài Trừ Tham Những tiếp tay với chính phủ cũng bị họ ghép vào tội làm gián điệp để bỏ tù. Chỉ khác một điều, nay họ không dùng chính sách bao tử trị, cho người dân được phép tư doanh và bày tỏ lập trường một cách vô tội vạ. (nghĩa là có thể chế giễu Nhà Nước nơi chốn riêng tư, nhưng không được phép công khai đụng đến quyền lực hay quyền uy của Nhà Nước). Họ đã tự "đổi mới" theo thời đại để tồn tại. Vì thế cộng sản ngày nay không phải là cộng sản của thời kỳ Cải Cách Ruộng Đất, Nhân Văn Giai Phẩm hay đánh Tư Sản Mại Bản sau năm 1975.

Đối với hải ngoại, không thể áp dụng chính sách công an trị để bắt bớ người chống Cộng, CSVN dùng nhiều thủ đoạn khác nhau:

-- ***Đưa ra chiêu bài "hòa hợp, hòa giải, xóa bỏ hận thù".***

-- ***Dùng người chống Cộng thật quyết liệt như những kẻ khủng bố, không cho phép ai có tiếng nói khác, hoặc có phương cách chống Cộng khác.***

1/ Để thu hút vốn liếng của người Việt ở Hải Ngoại và để có một bộ mặt "dịu dàng" đối với thế giới, nhà cầm quyền VN rêu rao "hòa hợp, hòa giải, xóa bỏ hận thù". Họ là những kẻ đang nắm thực quyền cai trị đất nước, họ chỉ cần chấm dứt bắt bớ trái phép những tiếng nói dân chủ từ những người "lương tâm" hoặc từ những lãnh đạo tôn giáo, tự khắc họ chứng tỏ thiện chí của mình. Họ không cần phải ra Nghị Quyết để thu hút người Việt Hải Ngoại. Vì thế, không có ai ngây thơ, ngờ nghệch để tin rằng họ thành tâm với cái khẩu hiệu do họ đề ra. Để cho kế hoạch "hòa hợp, hòa giải, xóa bỏ hận thù" không thể thực hiện được, nhà cầm quyền đã dùng chiêu thức "gây ông đập lưng ông" bằng cách ngấm ngấm cổ vũ hoặc chỉ đạo sự chống lại "hòa hợp, hòa giải, xóa bỏ hận thù". Hễ ai nói đến vấn đề đó sẽ bị chính những nhà chống Cộng (?) không khoan nhượng đập tắt ngay. Còn gì hợp với suy nghĩ và tâm lý của những người từng có kinh nghiệm đau thương với cộng sản, từng bị hành hạ trong các nhà tù kiên giam thấy rằng chống lại giải pháp "hòa hợp, hòa giải, xóa bỏ hận thù" đối với cộng sản là điều hợp tình và hợp lý? Và như thế nhà cầm quyền Cộng Sản Việt Nam đạt được mục đích của họ, có lý do để bào chữa với thế giới và đổ lỗi cho người Miền Nam vẫn còn hiếu chiến, không chịu giải quyết vấn đề đất nước trong hòa bình. Đáng lý người cộng sản là tội phạm chiến tranh cần phải sám hối, thì nay họ lại là kẻ chủ động trong chiến dịch tấn công hòa bình, đổ tội hiếu chiến cho người quốc gia. Thủ đoạn của cộng sản cao siêu ở chỗ đó.

Người viết vốn dĩ "không có căn bản học vấn", tầm nhìn không quá đầu mũi mà còn thấy mưu mô của cộng sản, thì không lý do gì những người uyên bác hơn không nhìn thấy. Nhiều người nhìn thấy thủ đoạn của đối phương nhưng không ai dám nhảy vào trận đồ "bát quái" của cộng sản vì thứ nhất, không đủ bản lĩnh và thứ hai, không có can đảm hứng chịu búa rìu dư luận một cách độc ác tàn tệ. Một người duy nhất hiện nay dám nhảy vào "trận đồ" do cộng sản giăng ra để giành thế chủ động là ông Cựu Thủ Tướng, Cựu Phó Tổng Thống Nguyễn Cao Kỳ. Xin dẫn chứng:

Ông Nguyễn Cao Kỳ không phải là một nhà chính trị nên không có cái do dự của nhà chính trị là luôn luôn sợ "CHẤY", ông chỉ là người chiến sĩ đích thực cho đến ngày nay dù đã ở ngoài tuổi thất thập. Trong quá khứ, chiến sĩ Nguyễn Cao Kỳ đã thể hiện:

1. Khi ông cố vấn Ngô Đình Nhu mở chiến dịch tấn công vào hậu tuyến địch trên đất Bắc, dùng Không Quân thả dù Biệt Kích, Chỉ Huy Trưởng Liên Phi Đoàn Vận Tải Nguyễn Cao Kỳ đã cùng với thuộc cấp đi

tiên phong vào đất địch, chứ không ngồi trong phòng lạnh chỉ định người khác thay mình thi hành.

2. Khi làm Tư Lệnh Không Quân, Tướng Nguyễn Cao Kỳ cũng đã cùng anh em vượt vĩ tuyến 17 hợp đoàn chiến đấu. Dù chỉ bay một phi vụ tượng trưng, nhưng ai dám bảo đảm rằng không bị đạn phòng không địch bắn hạ? Hành động đó cũng đủ nói lên sự quả cảm và tấm gương soi cho những anh hùng Không Quân khác.

3. Khi Thủ Tướng Phan Huy Quát không thể hòa giải với Quốc Trưởng Phan Khắc Sửu, trao chính quyền lại cho Quân Đội, ông Nguyễn Cao Kỳ "bị" đẩy ra nhận lãnh trách nhiệm, sau khi Tướng Nguyễn Chánh Thi từ chối đề nghị của Hội Đồng Quân Lực vì thấy tình hình quá khó khăn. Ông Nguyễn Cao Kỳ thi hành nhiệm vụ giống như người lính được cấp trên ủy thác, chứ không phải giành lấy địa vị, soán đoạt quyền hành bằng cuộc đảo chánh.

4. Khi Phật Giáo Miền Trung đưa bàn thờ xuống đường với sự ủng hộ của một số đơn vị tác chiến, nếu ông không cương quyết đập tan thì Miền Nam đã mất vào tay giặc từ năm 1966, làm gì có nền Đệ Nhị Cộng Hòa được khai sinh với các cơ chế như Quốc Hội, Tối Cao Pháp Viện, Tổng Thống? Nên nhớ, khi dẹp loạn ở Miền Trung, ông Tướng Walt Tư Lệnh Thủy Quân Lục Chiến Hoa Kỳ đóng ở Chu Lai đứng về phe nổi loạn, hăm dọa sẽ dùng phi cơ F-4 bắn hạ phi cơ của ta bay lên yểm trợ cho quân bạn. Nếu gặp phải một người nhu nhược, không coi trọng quốc thể, chủ quyền và sợ mất chức Thủ Tướng, mất mạng thì ông Nguyễn Cao Kỳ đã phải riu riu tuân lệnh của Tướng Walt rồi.

5. Khi Cộng Sản tấn công vào dịp Tết Mậu Thân, Tổng Thống Nguyễn văn Thiệu bị kẹt ở Mỹ Tho - quê vợ -- một số Tướng Lãnh thân cận đề nghị ông lật ông Thiệu vì ông Thiệu đã không thi hành những cam kết trước khi hai người đứng cùng một liên danh tranh cử Tổng Thống. Ông Kỳ đã trả lời: "Lợi dụng tình thế rối ren để lật ông Thiệu là mắc mưu quân địch và hèn, tôi không làm chuyện đó". Nếu không phải là người có lòng yêu nước cao độ và là kẻ tham quyền thì việc ông Kỳ lật ông Thiệu lúc bấy giờ dễ như trở bàn tay. Nên nhớ từ sau khi ông Kỳ điều khiển việc nước thì không còn cảnh tượng đảo chánh, chính lý xảy ra như cơm bữa nữa. Một người bất tài vô tướng mà đem lại sự ổn định trong một thời gian ngắn ngủi được ư?

6. Khi làm Thủ Tướng, ông Kỳ đã yêu cầu quân đội Hoa Kỳ bảo vệ an ninh lãnh thổ Miền Nam và giúp cho ông phương tiện chuyển vận, khí giới để làm cuộc Bắc Tiến. Ông còn nhắc lại việc làm đó trong bài diễn văn ở một trường Đại Học Hoa Kỳ hồi tháng năm 2003. Chắc chắn ông đã biết áp dụng câu nói để đời của nhà binh pháp Ngô Khởi: "Chiến lược phòng thủ hay nhất là tấn công". Tiếc thay ông đã không làm nên lịch sử vì người bạn Đồng Minh không chấp thuận kế hoạch của ông.

7. Khi Miền Nam sắp rơi vào tay cộng sản, ông Kỳ đã bị ông Thiệu đẩy ra ngoài vòng quyền lực từ bốn năm trước. Lên Khánh Dương lập nông trại, ông vẫn thấy mình hãy còn là người chiến sĩ; đã ngỏ lời "XIN" Tổng Thống Thiệu mang quân đi giải cứu Ban Mê Thuột, tiếc thay Tổng Thống Thiệu đã từ chối! Đến khi địch quân tiến sát vòng đai Thủ Đô, ông còn XIN Tổng Thống Trần văn Hương mới được truyền chức (Tổng Thống Nguyễn văn Thiệu đã cuốn gói ra đi) để làm Tổng Tham Muu Trưởng thay Đại Tướng Cao văn Viên (Tướng Viên cũng đã bôn tẩu sang Thái Lan bằng phi cơ riêng mất rồi) nhằm điều động quân chống trả cuộc xâm lăng của Miền Bắc, thì cũng bị Tổng Thống Trần văn Hương khước từ. Một chiến sĩ đã hết lòng với Nước, với Dân, với Quân Đội cho đến khi rã đám tan hàng, không còn ai ở lại cùng chiến đấu với mình nữa, ông đành phải ngậm ngùi gặt lệ ra đi, mà ngày nay bị thiên hạ đem ra làm đề tài chế giễu, gièm pha.

8. Khi Tướng Nguyễn Ngọc Loan bị bọn phản chiến Hoa Kỳ tố giác tội sát nhân vì hành quyết tên đặc công cộng sản, Tướng Kỳ đã đứng trước tòa án Alexandria nhận lãnh trách nhiệm, bảo rằng chính ông là người ra lệnh cho các cấp chỉ huy chiến trường xử tội phạm khủng bố tại mặt trận. Thất bại trong việc kết tội Tướng Loan, bọn phản chiến dùng Anderson tố giác Tướng Kỳ tham nhũng, buôn lậu bạch phiến và cầm đầu băng đảng làm tiền đồng hương ở California. Hãy nhìn một ông Cựu Thủ Tướng, Cựu Phó Tổng Thống phải đứng bán rượu 14 giờ mỗi ngày thì biết lời tố giác của ký giả Anderson đúng hay sai.

Trên đây là một vài sự kiện lịch sử trong rất nhiều sự kiện khác, mà nhiều nhân vật đương thời sống sót tới ngày hôm nay có thể làm chứng nhân những điều tôi nêu ở trên. Tôi đã viết trước đây, nếu Tướng Kỳ cứ tiếp tục hô hào chống Cộng như bao nhiêu người khác thì với thành tích chống Cộng trong quá khứ và với tài hùng biện thu hút quần chúng, ông sẽ là một "thủ lĩnh đại ca", khi đi đến đâu ông đều sẽ được đồng bào hải ngoại, anh em cựu quân nhân đón chào trọng thể. Khi ông qua đời sẽ được phủ lá cờ vàng

ba sọc đỏ và những bài ai điều thống thiết sẽ cất lên. Nhưng lương tâm của người chiến sĩ đích thực không cho phép ông tự đánh lừa để hưởng những vinh hoa hão huyền đó. Người chiến sĩ thật sự phải biết đau lòng khi dân tộc mình còn lầm than, chứ không phải "hoan ca" một cách phù phiếm trong Khúc Hậu Đình Hoa. Tôi tin rằng trong chúng ta còn có rất nhiều người chiến sĩ thật sự như Tướng Kỳ, nhưng không ai có đủ bản lĩnh và tên tuổi đối với quốc tế để bước vào trận đồ "hòa hợp, hòa giải". Không ai có thể phủ nhận tên tuổi quốc tế của ông Kỳ, bằng có là chuyến đi Việt Nam của ông đã được các cơ quan truyền thông quốc tế chú ý đến. Trong chiến tranh hay trong hòa bình, tấn công là nắm lấy ưu thế chủ động mà người chiến sĩ Nguyễn Cao Kỳ áp dụng đúng binh pháp. Chuyến về nước của Tướng Kỳ vạn lần khó khăn hơn những lần ông bay xâm nhập không phận Miền Bắc. Khi đưa tay ra bắt tay đối thủ có nghĩa là mình chấp nhận cuộc "so găng" công khai trên võ đài (chính trị); chứ không phải đi cửa hậu để mưu cầu lợi ích cá nhân. Chuyến về Việt Nam vừa rồi chỉ mới là "hiệp thứ nhất" tất nhiên phải có những bước dọn dẫm để nhận định chiều thức của đối phương.

Người chiến sĩ Nguyễn Cao Kỳ từ hơn một thập niên trước đây đã nói lên cái nhìn của mình về đất nước, chứ không phải là kẻ đón gió trở cờ khi thấy những chuyển động ngoại giao giữa Hoa Thịnh Đốn và Hà Nội. Sau nhiều năm nghiền ngẫm, ông Kỳ nhận thấy rằng đất nước ta chỉ là một võ đài cho các cường quốc Nga-Tầu-Mỹ tỉ thí: một bên tình nguyện làm đội tiền phong cho giấc mộng nhuộm đỏ toàn cầu; một bên làm người lính canh giữ tiền đồn ngăn chặn làn sóng đỏ. Dù phe nào thắng thì rút cục dân tộc ta vẫn là kẻ đại bại. Cho nên trong cuộc nói chuyện với Thứ Trưởng Ngoại Giao Nguyễn Phú Bình và tùy tùng, Tướng Kỳ nhắc lại như ông đã nói nhiều lần với đồng bào hải ngoại: **"Chúng ta hãy khép lại trang sử đau thương của quá khứ, kẻ chiến thắng không có gì là vinh và kẻ chiến bại không có gì là nhục"**. Suy diễn lời nói đó: Các anh chiến thắng dưng vênh váo, chúng tôi bại trận cũng chẳng có gì là nhục, bởi vì chúng ta ở hai phía đều là quân cờ, hãy chấm dứt đổ lỗi cho nhau và cùng nhau dốc lòng xây dựng đất nước để đưa đất nước thành một CON RỒNG ở Châu Á. Đó là lời nói tha thiết đầy tình tự dân tộc của một người yêu nước khi nhìn lại thân phận đồng bào mình.

Một số anh em ở California và Houston đã được Tướng Kỳ cho xem Video ghi lại buổi tọa đàm của ông với ông Thứ Trưởng Ngoại giao Nguyễn Phú Bình cùng các viên chức cấp Đại Sứ. Một số điểm chính mà Tướng Kỳ đã nói với họ: (bằng một giọng nói ôn tồn, tâm tình nhưng không kém phần nghiêm nghị của một người đã có kinh nghiệm cầm quyền vào thời điểm cực kỳ rối ren của đất nước):

-- Khép lại trang sử hận thù để quên nỗi bất hạnh của dân tộc và can đảm nhìn về phía trước,
-- Thu hẹp khoảng cách "giàu - nghèo" giữa thành thị và thôn quê, nỗ lực giải quyết những bất công xã hội.
-- Không nên bắt bớ, giam cầm hay quản chế một vài nhà lãnh đạo tôn giáo. Nếu họ làm loạn, phá rối trị an, cần phải dẹp thì hấn dẹp, như tôi đã dẹp cuộc đấu tranh của ông Trí Quang ở Miền Trung mà tôi đâu có bị mang tiếng là đàn áp Phật Giáo? Tôi quan sát thấy đông đảo tín đồ đi Chùa, đi Nhà Thờ thì không thể ai bảo rằng có sự đàn áp tôn giáo được. Nhưng các anh giam giữ một vài vị lãnh đạo tinh thần là cái cớ để cho Hải Ngoại chống đối.

-- Người lãnh đạo đất nước là phải nhìn thấy trước cả năm mươi năm, một trăm năm. Nếu chính phủ nói cho quần chúng biết trong năm năm nữa đất nước sẽ nằm ở vị trí nào thì tôi tin chắc rằng quần chúng sẽ hy sinh thắt lưng buộc bụng để chính phủ đạt được mục tiêu đề ra. Và nếu chỉ thực hiện được chừng 70 hay 80 phần trăm thì quần chúng cũng đã đủ vững dạ tin vào hứa hẹn của chính phủ, không còn lo sợ ai muốn lật đổ mình cả. Chế độ độc đảng mà biết lo cho nước, cho dân như Đài Loan, Đại Hàn, Thái Lan, Tân Gia Ba thì ngày nay họ mới là những con rồng Châu Á. Ai độc tài bằng ông Tưởng Giới Thạch, Phát Chính Hy, Tướng Lãnh Thái và ông Lý Quang Diệu? Ở Tân Gia Ba có thời kỳ cấm dân ăn kẹo cao su (chewing gum) nữa cơ mà! Nhưng họ độc tài vì lợi ích đất nước.

Tôi nghĩ những lời nói vừa rồi của Tướng Kỳ là thông điệp của một sứ giả HÒA BÌNH. Bất cứ ai trong chúng ta góp một lời nói, một tư tưởng, một hành động cho công cuộc xây dựng đất nước đều được kể là sứ giả của HÒA BÌNH mà không cần phải đại diện cho ai cả! Nhân danh khát vọng HÒA BÌNH để làm dịu vết thương của quá khứ và xây dựng đất nước là nghĩa vụ của mỗi người dân đối với Tổ Quốc.

Suốt cuộc chiến tranh Bắc Nam, Hà Nội không bao giờ nhìn nhận Việt Nam Cộng Hòa, họ luôn luôn xem chúng ta là NGỤY, là tay sai, là bồi bếp của Đế Quốc Mỹ. Con đẻ của họ là Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam làm xong nhiệm vụ công cụ cũng bị họ thả trôi sông. Sau gần 30 năm, Tướng Kỳ về Sài Gòn mở

cuộc họp báo với sự hiện diện của các phóng viên thông tấn quốc tế, ông mở đầu bằng sự tự giới thiệu: **"Tôi, Thiếu Tướng Nguyễn Cao Kỳ, cựu Phó Tổng Thống Việt Nam Cộng Hòa ..."**. Quý độc giả hãy quên hình ảnh Thiếu Tướng Nguyễn Cao Kỳ bị báo chí và dư luận bôi nhọ đi, chỉ cần tưởng tượng một nhà lãnh đạo nào đó - Cụ Trần văn Hương chẳng hạn - của Miền Nam cũ công khai xác minh vai trò của mình trong một quốc gia mang quốc hiệu Việt Nam Cộng Hòa chính thống (légitime) và hợp pháp (légal) đã bị đối phương xóa sổ thì nhà lãnh đạo ấy đáng được tôn vinh hay đáng bị phỉ nhổ? Nhà lãnh đạo xác định lại tư thế và vị trí của chế độ Miền Nam hợp hiến, hợp pháp minh bạch như thế, sao gọi là phản quốc? Một quốc hiệu mà ngày nay các Hội đoàn Quân Nhân ở Hải Ngoại còn hãnh diện đề cao qua các danh xưng: Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa, Không Quân Việt Nam Cộng Hòa, Hải Quân Việt Nam Cộng Hòa ... Hãy để cho lương tri trả lời! Có nhà tranh đấu chống Cộng nào đã công khai xác nhận quốc hiệu ấy trước mũi chính quyền khi về thăm quê hương? Vậy những điều Tướng Kỳ nói với các viên chức cao cấp của Hà Nội về vấn đề điều hành đất nước vừa kể trên là nói trong tư thế và kinh nghiệm của nhà lãnh đạo cũ của Miền Nam.

Dư luận Hải Ngoại đã mạt sát Tướng Kỳ những gì?

-- Hèn, vì muối mặt đi **XIN** thông hành của Việt Cộng để về nước. Tướng Kỳ đã trả lời một phóng viên trong cuộc họp báo ở Sài Gòn: **"Nếu vì đất nước mà xin thì có gì là xấu và vì đất nước mà chính phủ mời thì có gì mất mặt?"** Qua câu trả lời ấy, chúng ta hiểu được cái tâm của Tướng Kỳ cho đất nước là trên hết, trên cả sĩ diện bản thân. Trước đây, Tướng Kỳ đã **XIN** Tổng Thống Thiệu mang quân đi giải cứu Ban Mê Thuột; đã **XIN** Tổng Thống Trần văn Hương bổ nhiệm làm Tổng Tham Mưu Trưởng Quân Đội vào giờ phút chót để chống lại Bắc Quân. Từng làm Thủ Tướng, Phó Tổng Thống mà hạ mình **XIN** cầm quân chống trả xâm lăng thì gọi là hèn, là vô liêm sỉ sao? Người đi xin làm tôi tớ thì ông chủ không bao giờ cho phép đầy tớ công khai mở cuộc họp báo, không bao giờ được Bộ Ngoại Giao cử người bay sang Hoa Kỳ mời mọc, phái người vào tận Miền Nam để lịch sự tiếp đón.

-- Báo chí phẫn nộ vì ông đã gọi một thiểu số (không phải toàn thể) là báo **LÁ CẢI** công kích hành động của ông? Báo Lá Cải ở nước nào cũng có cả. Nếu một tờ báo chỉ đăng những tin đồn có tính cách giật gân, cắt xén sự thật hoặc đăng tải những bài viết dơ bẩn thì tờ báo đó là tờ **LÁ CẢI**. Những tờ báo Lá Cải ở Hoa Kỳ có giá trị thương mại rất cao vì biết kích động tính hiếu kỳ của độc giả.

-- Tuyên bố đồng ý với chế độ độc đảng và đem những quốc gia như Đài Loan, Đại Hàn, Thái Lan, Tân Gia Ba làm thí dụ, ông đã bị kết án là bội đờ, xu nịnh nhà cầm quyền độc tài hiện hành. Dù không phải là người làm chính trị, chẳng cần ai dạy dỗ, chúng ta đều hiểu được rằng muốn phát triển đất nước thì tự do kinh tế và tự do chính trị phải đi đôi, phải song hành. Đó là một điều kiện lý tưởng. Nếu Hà Nội đã thi hành điều lý tưởng đó rồi, thì chúng ta không cần phải mất công đấu tranh nữa. Sở dĩ chúng ta đang còn tranh đấu là để đạt được điều kiện lý tưởng vừa nêu. Nhà thương thuyết Nguyễn Cao Kỳ không có một chút hậu thuẫn sau lưng, không thể "lên giọng" đòi hỏi nhà cầm quyền phải thi hành theo ý muốn của mình. Chỉ cần đối phương chấp nhận một nửa yêu sách (điều kiện lý tưởng) của mình là coi như đó là dấu hiệu khả quan ở giai đoạn mở đầu rồi, vì kinh nghiệm và thực tế cho ta thấy rằng khi người dân không bị lệ thuộc về mặt kinh tế thì tự do chính trị sẽ nảy mầm. Bằng có là những quốc gia láng giềng không còn chế độ độc tài ngự trị nữa.

Lấy tấm lòng yêu nước và tình tự dân tộc làm vũ khí cho cuộc đấu tranh dân chủ, người chiến sĩ Nguyễn Cao Kỳ đã thách thức: **"Nếu như Đảng thực hiện được những chính sách, đường lối đề ra, đưa đất nước phát triển làm cho dân giàu nước mạnh, tôi sẵn sàng đứng lên hô: Đảng Cộng Sản Muôn Năm!"**. Những người vốn ôm lòng thù hận và đố kỵ Tướng Kỳ đã vội vã hô hoán là Tướng Kỳ phản bội. Sự hô hoán có tính cách át giọng ấy có thể thích hợp ở thời đại không có thông tin. Những nhà đấu tranh xảo quyệt đừng quên rằng quần chúng tị nạn đã thoát ra khỏi chốn ao tù, đầm lầy nước mặn. Sẽ có người phơi bày sự thật cho quần chúng nhìn thấy rõ để quần chúng không bị lừa bịp.

2/ Dưới thời Việt Nam Cộng Hòa, chúng ta có nhiều cơ quan bảo vệ an ninh: Tổng Nha Cảnh Sát, Trung Ương Tình Báo, An Ninh Quân Đội ... Thế mà đối phương tài tình len lỏi vào guồng máy cầm quyền từ hạ tầng cơ sở đến thượng tầng kiến trúc. Tổng Thống Thiệu từng ca ngợi nhà báo Phạm Xuân Ẩn là một hãnh

diện của Miền Nam trong lãnh vực truyền thông quốc tế. Khi Miền Nam rơi vào tay Cộng Sản, người ta mới té ngã ra, vì khám phá Phạm Xuân Ẩn là Tướng Tình Báo Chiến Lược của Hà Nội. Rồi những Huỳnh văn Trọng, Vũ Ngọc Nhạ, cố vấn đặc biệt của Tổng Thống cũng không ai biết là một cán bộ cộng sản gộc! Ngược lại, chính quyền Miền Nam không cách nào "cài" một gián điệp nào vào bộ máy của cộng sản. Chúng ta đã đánh một trận giặc không những bị trói hai tay mà còn bị bịt cả hai mắt!

Sau khi toàn thắng, Cộng Sản càng tăng cường mạng lưới an ninh, tình báo từ trong nước ra hải ngoại để bảo vệ chế độ. Trong nước, họ lập nên nhiều tổ chức kháng chiến giả cò mồi để làm chuyển tàu vét tàn dư "Mỹ Ngụy" (chữ của cộng sản). Họ cho cán bộ giả vờ vượt biển đến các trại tị nạn để những tổ chức kháng chiến vào đó tuyển mộ đoàn viên. Chắc chắn những Mặt Trận như của kỹ sư Lê Quốc Túy, của Phó Đề Đốc Hoàng Cơ Minh không sao tránh khỏi sự xâm nhập nằm vùng của Cộng Sản. Kỹ thuật cố hữu của họ là "chui sâu, trèo cao" mà chúng ta chỉ biết bộ mặt thật của họ sau khi họ thành công. Ở hải ngoại, họ sử dụng những người thuộc chế độ cũ Miền Nam có những đặc tính thích hợp cho ý đồ của họ: háo danh, ham tiền, ưa làm lãnh tụ, chống Cộng càng hung hãn, nham nhở càng tốt. Tại sao? Bởi vì họ muốn sự chống Cộng của chúng ta trở nên trò hề, làm cho người có ý hướng chống Cộng nghiêm chỉnh không dám đến gần! Do đó, chúng ta không lấy làm ngạc nhiên khi thấy có nhà chống Cộng diệt Trần Trường ôm thùng tiền lạc quyền mua trụ sở để làm nhà ở, một ông Tướng bị lột lon vì tội ăn cắp nay trở thành Chủ Tịch Phong Trào Chống Cộng! Kỹ thuật của bọn người này là chụp cho người khác "Cái Mũ Cộng Sản" nếu không nằm trong băng đảng của chúng.

Tất nhiên Công An Cộng Sản không loại trừ những đối tượng được những quốc gia tự do trên thế giới đón nhận đến định cư. Những đối tượng này khi ra hải ngoại sẽ hoạt động trong các lãnh vực có bộ mặt hiền lành như làm công tác từ thiện, xã hội, văn hóa, truyền thông, hội đoàn ái hữu và luôn luôn mạnh mẽ giương cao ngọn cờ dân tộc mà không ai biết đích thực ngọn cờ đó ra sao (búa liềm hay sao vàng trên nền màu đỏ?). Rồi đến những người tị nạn hải ngoại về nước để hưởng thụ lạc thú cũng bị Công An gài vào bẫy sập để buộc lòng phải "làm việc" cho họ. Công tác của những "đối tượng" này là chống Cộng tích cực, tất nhiên phải chống lại sự "hòa hợp, hòa giải" do chính họ đề ra là công tác chiến lược hàng đầu. Một số vị chủ báo, chủ đài phát thanh sau khi về thăm quê hương trở ra đã chống Cộng một cách dữ dội hơn trước và giàu lên một cách nhanh chóng không khỏi làm cho chúng ta đặt dấu hỏi.

Ngày xưa, dưới thời Việt Nam Cộng Hòa, nếu ai làm việc cho cộng sản có thể bị tù nặng nhẹ tùy theo tội trạng. Ngày nay, ở hải ngoại người làm việc cho cộng sản không bị chính phủ quốc gia cầm tù mà còn được tiền, được tiếng ... Chống Cộng. Độc giả đừng ngạc nhiên tới một ngày nào đó Chính phủ Cộng sản Việt Nam sẽ ngồi vào bàn hội nghị thảo luận vấn đề "hòa hợp, hòa giải" với một tổ chức hải ngoại mà tổ chức ấy hiện nay đang cố tạo thành tích chống Cộng, nhưng lại là một tổ chức do người cộng sản đứng trong bóng tối dựng lên.

VẤN ĐỀ DÂN CHỦ

Đấu tranh cho Dân Chủ phải là người có tinh thần dân chủ, biết tôn trọng quyền tự do của kẻ khác. Lớn tiếng hô hào dân chủ mà hành động độc đoán, sử dụng tiểu xảo ma giáo bất lương thì chỉ là một bọn băng đảng ăn cướp núp đằng sau tấm bình phong Dân Chủ.

Nhà cách mạng tranh đấu giành độc lập Tây Hồ Phan Chu Trinh là một trong những nhà dân chủ đầu tiên của nước ta. Cụ chủ trương duy tân (cách ăn mặc gọn ghẽ như người phương Tây, cắt tóc ngắn), nâng cao dân trí (kiến thức) và đặc biệt rèn luyện dân khí (ý lực).

Cụ Phan Chu Trinh viết báo, di diễn thuyết hài tội vua Khải Định "Bảy Điều", biểu tượng quân quyền Nhà Nguyễn và chấp nhận hòa hoãn với Thực Dân cai trị. Trong khi cụ Phan Bội Châu chủ trương duy trì Quân Chủ, tôn Kỳ Ngoại Hầu Cường Để (dòng Hoàng tử Cảnh) làm Minh Chủ, biểu tượng quân quyền. Tuy hai Cụ chủ trương hoàn toàn trái ngược nhau, nhưng Cụ Phan Sào Nam không hề tố giác cụ Phan Tây Hồ "bợ đỡ" hoặc làm "tay sai" cho Thực Dân Pháp và cụ Phan Tây Hồ cũng không miệt thị cụ Phan Sào Nam làm tay sai cho Trung Hoa, Nhật Bản. Hậu thế đã dành cho hai Cụ một vị trí xứng đáng trong lịch sử đấu tranh của dân tộc.

Cụ Phan Chu Trinh lặn lội sang Pháp để vận động nhà cầm quyền thực dân thi hành chính sách cai trị mà họ hằng rêu rao: khai hóa các dân tộc man di! Chúng ta có thể xem chuyển về thăm quê hương của

Tướng Kỳ vừa qua chẳng khác nào hành trình của cụ Phan Chu Trinh sang Pháp vận động dân chủ cho đất nước. Tại sao? Bởi vì mấy chữ "khai hóa man di" cũng giống như mấy chữ "hòa hợp hòa giải" đều là chiêu bài của kẻ thống trị. Cụ Phan chấp nhận chiêu bài của Pháp để đồng bào mình được "khai hóa" nhằm đạt mục tiêu "nâng cao dân trí, chấn hưng dân khí" thì cũng giống như ông Nguyễn Cao Kỳ chấp nhận chiêu bài "hòa hợp, hòa giải" để nâng cao mức sống kinh tế của đồng bào mình, rồi dân chủ cũng phải đến mà thôi, vì đó là xu thế của thời đại. Mặc dầu không phải là nhà cách mạng như cụ Phan, nhưng trong quá khứ ông Tướng Kỳ cũng đã chứng tỏ là một chiến sĩ có lòng yêu nước tuyệt đối từ khi là thuộc cấp đến khi lãnh đạo (như người viết đã dẫn chứng bằng sự kiện lịch sử ở phần đầu bài viết). Chúng ta có thể nói rằng ông Kỳ là một "Playboy", một "Lady Killer", nhưng không ai có thể phủ nhận tấm lòng vì nước vì dân của ông cả. Chính ông là cha đẻ của nền Đệ Nhị Cộng Hòa Việt Nam, vì chỉ trong hai năm cầm quyền ở vào hoàn cảnh đất nước cực kỳ rối ren mà ông đã tổ chức được cuộc bầu cử Quốc Hội Lập Hiến để viết Hiến Pháp của nền Đệ Nhị Cộng Hòa.

Người ta thường nói rằng muốn thực hiện chế độ dân chủ thì người dân trong nước ấy phải có kiến thức, trí tuệ, biết suy luận hợp lý để hành xử đúng đắn trách nhiệm công dân của mình. Điều đó đúng, nhưng chưa đủ. Vì vậy cụ Phan Chu Trinh ngoài việc cố sức nâng cao dân trí còn hô hào, khuyến khích việc chấn hưng dân khí. Yêu chuộng dân chủ đã đành, nhưng cần phải có khí phách, dũng cảm chống lại mọi hình thức độc đoán, độc tài mà kẻ khác manh tâm lợi dụng dân chủ.

Sau gần 30 năm sống ở các nước văn minh, chúng ta không thể nói rằng "dân trí" của người Việt mình còn thấp kém như thời của cụ Phan Chu Trinh. Nhưng tại làm sao chuyến về nước của Tướng Kỳ lại nổ ra một trận pháo kích rất bản thủ? Để trả lời câu hỏi đó, người viết xin đưa ra mấy nhận định:

a/ Tính độc tôn: Chỉ có phương thức đấu tranh của TA là đúng, còn tất cả của ai khác đều là sai. Trong đặc tính này, nổi bật hơn hết là tinh thần đố kỵ. Mặc dầu tự biết là bất tài, nhưng không chấp nhận người khác bản lĩnh hơn mình. Miệng hô hào dân chủ, nhưng hành động thì phản dân chủ.

b/ Tính háo danh: Biết đa số đồng bào bị nạn là nạn nhân của cộng sản thì nói lên tiếng nói chống Cộng chắc chắn sẽ "ăn khách" để nổi tiếng. Thành phần này được gọi là những "người can đảm trong những trường hợp không nguy hiểm", vì không bị công an cộng sản đến hỏi tội. Giống trường hợp ông "Thủ Tướng vào giờ chót" sau bao nhiêu năm lặn sâu cũng trôi đầu lên nói năng nhô nhô để chứng tỏ mình đang hiện diện.

c/ Tính "đầu đường, xó chợ": Phê bình việc làm của ông Kỳ không bằng những lý luận và đưa ra được một giải pháp để giải quyết ngõ bí của dân tộc, mà chỉ dùng toàn những lời lẽ của phường "đá cá lặn dưa". Thậm chí ném cả "chất thải từ ruột già" tứ tung trên mặt báo.

d/ Tính nô lệ: Sinh hoạt dân chủ ở các nước tự do, chúng ta không nghe thấy người ủng hộ đảng này gọi người ủng hộ đảng kia là "đầy tớ", "bia đờ đạn", "cố đấm ăn xôi", "kẻ bợ đỡ". Sở dĩ hiện tượng này xảy ra trong khối người Việt là vì các hạng người ấy chưa gột rửa được tinh thần nô lệ do Thực dân để lại. Ấy là tinh thần làng xã xôi thịt của bọn Lý Toét, Xả Xệ, chỉ nghĩ được cái lợi, cái danh, "suy bụng ta ra bụng người" để quy kết việc làm của người khác "bằng đảng" của mình chỉ là đầy tớ hay tay sai.

e/ Tính thảo khấu: Không đủ lý lẽ để tranh luận, dùng từ ngữ thô tục, bôi nhọ đời tư chưa đủ để làm nhục chí đối phương thì hăm dọa bạo hành cà chua trứng thối. Rất may mắn là chúng ta còn được sự bảo vệ của chính quyền sở tại; nếu không, thành phần này đã cho đi "mò tôm" những ai có cách thức suy nghĩ khác với họ. Mang danh nghĩa chống Cộng mà còn tệ hại hơn cộng sản.

Trên đây là vài ba đặc tính của một thiểu số thành phần (xin nhắc lại: một thiểu số) mà người viết nhận xét thấy trong thời gian vừa qua. Chúng ta không ngạc nhiên vì trong xã hội loài người, dù thuộc dân tộc nào, đều có những phần tử ấy cả. Điều làm cho chúng ta ngạc nhiên nhất là giới truyền thông lại phụ họa cho những thành phần đó.

Vì eo hẹp tài chánh, các cơ quan truyền thông của hải ngoại không thể gửi phóng viên đến tận nơi để viết bài tường thuật một cách chính xác, tất cả đều dựa theo nguồn tin của các hãng thông tấn ngoại quốc hoặc ngay cả của đối phương. Chúng ta cảm thông điều đó. Nhưng trong phạm vi và điều kiện thực hiện được, người làm công tác truyền thông ở hải ngoại đã không hành xử chức năng của mình. Ấy là sự vô tư, công bình và lương thiện. Việc ông Tướng Kỳ về nước là một biến cố trọng đại có tính cách lịch sử. (Nếu không xem là trọng đại thì tại sao huyền não, ồn ào công kích, chửi bới?) Thế nhưng những tờ báo lớn, đài

phát thanh tự cho mình đang nắm giữ vai trò quan trọng là hướng dẫn dư luận thì lại tự nguyện bó tay, bịt miệng để không dành cho người bị tấn công một cơ hội trình bày quan điểm và chủ trương của họ. Vừa làm công tố, vừa làm quan tòa xét xử tội trạng, không cho bị cáo được quyền biện minh mà bọn người độc đoán ấy lại lớn tiếng đòi nhà cầm quyền Việt Nam Cộng Sản phải là một Nhà Nước Pháp Quyền tôn trọng các quyền tự do căn bản của người dân ? Ai có thể giải thích giùm tôi hiện tượng quái đản đó? Cái bỉ ổi nhất là tấn công "Bố" một cách hàm hồ chưa đủ, quay sang tấn công "Con" một cách vu vơ để cho cô "Con" ấy đòi đổi chất thì "các bác" bỏ trốn!

Mới đây nhà báo Lý Kiến Trúc của tờ Văn Hóa phỏng vấn Tướng Kỳ trên đài Saigon TV ở Bolsa, dự trừ trình chiếu từng đoạn vào nhiều kỳ. Buổi phát hình đầu tiên được đồng bào thích thú theo dõi và chờ đợi đón xem kỳ tới. Nhưng sau đó có điện thoại của kẻ vô danh gọi vào đe dọa đài, thế là người chủ đài phải hoãn phát hình vô hạn định. Liệu mình vượt phong ba bão táp để được hít thở không khí tự do mà phải lép mình cam chịu sự khủng bố của một thiểu số băng đảng ấy được ư?

Ông Đỗ Văn Trọn ở San José phỏng vấn Tướng Kỳ. Ở phần cuối cuộc phỏng vấn, Tướng Kỳ đích thân ngỏ lời mời hai ông Nguyễn Xuân Vinh và Nguyễn Bá Cảnh lên diễn đàn công luận đối thoại. Sau đó ông Đỗ Văn Trọn liền gọi điện thoại cho giáo sư để chuyển lời đề nghị của Tướng Kỳ. Giáo sư vội vã từ chối: **"Chuyện ông Kỳ về Việt Nam đã là quá khứ rồi. Bây giờ tôi rất bận rộn, chỉ chú tâm dành thì giờ xây dựng tổ chức!"** Chuyện Thiếu Tướng Kỳ về nước đang nóng hổi. Giáo sư Vinh mặt sạt người ta đả đời lúc người ta không có mặt, rồi tới khi người ta đề nghị tranh luận thì thoái thác, lẩn trốn, không dám diện đối diện. Câu hỏi đặt ra: "Ai quang minh chính đại, ai mờ ám?" Nếu ông Kỳ làm điều khuất tất, lén lút thì ông đã trốn chui, trốn nhũi như những thằng ăn cắp khác, chứ đời nào ông dám ngang nhiên "mời" đối thoại trên diễn đàn công luận? Những ai muốn thấu triệt ý nghĩa chuyến đi Việt Nam của Tướng Kỳ thì nên viết thư, gọi điện thoại yêu cầu các cơ quan truyền thông phải để Tướng Kỳ trình bày, giải thích; chứ không thể để cho các cơ quan truyền thông một chiều toàn quyền bóp méo SỰ THẬT. Tại sao sống trong xã hội tự do mà cứ thì thầm rĩ tai như là né tránh tai mắt của công an, mặt vụ vậy?

Ở các nước theo chế độ dân chủ, nhân dân đẻ ra chính quyền. Vì vậy mới có câu: "nhân dân nào có chính quyền đó" giống như "cha nào con nấy" hoặc "rau nào sâu ấy". Sở dĩ có hiện tượng truyền thông một chiều, báo chí chửi bới bần thỉu là vì đồng bào tị nạn của ta quá thụ động. Không ai muốn đời tư của mình bị bọn lưu manh đầu đường xó chợ đem ra bêu rếu là điều dễ hiểu, nhưng đó là nguyên nhân để cho bọn ấy lộng hành. Từ chỗ khủng bố tư tưởng bằng chụp mũ, vu khống đến khủng bố bằng bạo động giết người chỉ là một khoảng cách rất nhỏ. Cái chết của Đạm Phong, vợ chồng Lê Triết, ký giả Hoài Điệp Tử là những bằng chứng trước mắt.

Chúng ta đã liều chết đi tìm tự do thì không có lý do gì chúng ta lại cam chịu sống trong sự sợ hãi gây nên bởi một thiểu số băng đảng núp sau tấm bình phong Tự Do Dân Chủ. Chúng ta đã đem mạng sống đánh đổi tự do để bảo toàn nhân phẩm thì tiếc gì "cái đời tư" để bị biến thành đàn cừu dễ bảo của bọn mượn danh chính nghĩa? Đây là thời điểm của những người thâm lặng phải mạnh dạn đứng lên ngăn chặn tình trạng khủng bố này để không thể di hại đến tương lai con cái chúng ta.

Tôi không phải là nhà văn, nhà báo mưu sinh bằng sự viết lách. Thời gian gần đây tôi lên tiếng về chuyến đi Việt Nam của Tướng Kỳ không nhằm mục đích bênh vực, bào chữa hay biện minh việc làm của ông ta. Thứ nhất, tôi không đủ tầm cỡ làm công tác đó; thứ hai, việc làm của Tướng Kỳ quang minh chính đại giữa thanh thiên bạch nhật, chứ không phải là sự thật thẹn lén lút mà cần phải bào chữa. Vì vậy ông ta sẵn sàng lên diễn đàn công luận nói rõ con đường đi của mình cho quần chúng biết, chứ không tìm cách lẩn tránh như giáo sư Nguyễn Xuân Vinh.

Sau đây là lý do khiến tôi lên tiếng: Trong mắt tôi (mà tôi tin rằng kể cả trong mắt nhiều người), Tướng Kỳ là người có quá trình chống Cộng vô địch, hơn bất cứ người Việt Nam nào mà lại được cả thế giới công nhận. Ông chấp nhận cuộc so găng tỉ thí "hòa hợp, hòa giải" với đối thủ trong thế trận diễn biến hòa bình, lập tức ông bị chụp mũ "cộng sản hơn cộng sản", "phản quốc", "tay sai". Một khi cái người có thành tích chống Cộng số một như ông Kỳ, lúc cầm quyền biết bảo vệ quốc thể (vụ Tướng Walt), không lợi dụng thời cơ lật đổ Tổng Thống Thiệu lúc có biến mà nay bị bọn khủng bố ở hải quật ngã do những chụp mũ nêu trên thì không còn người chống Cộng nào sót lại trong chúng ta có thể đứng vững được nữa.

Một người "ngổ ngáo" (xin lỗi Thiếu Tướng) như ông Kỳ khó ai có thể mua ông được. Hai nhược điểm

mà đa số loài người mắc phải: Danh vọng và tiền tài.

a/ Danh vọng: Nếu ông Tướng Kỳ trở hết tài luồn cúi, bợ đỡ thì Hà Nội cũng không thể cho ông ta cái chức Thủ Tướng, Phó Tổng Thống mà ông đã là.

b/ Tiền tài: Một nhà tỉ phú Trung Đông tặng ông một khoảng tiền rất lớn vô điều kiện (có nhiều anh em KQ làm chứng), ông đã từ chối nhận lãnh. Khi thôi làm Thủ Tướng, ông trao lại đầy đủ tiền quỹ đen (caisse noire) cho người kế nhiệm. Nhân chứng sống hiện đang ở Houston.

Viết tới đây, tôi nhớ đến nhà văn hóa, chính trị Phạm Quỳnh. Trong công cuộc đấu tranh giành độc lập vào hồi đầu thế kỷ 20 của Việt Nam, cụ Phạm Quỳnh là người có viễn kiến (vision). Lúc bấy giờ cụ đã viết những bài viết về mối hiểm họa cộng sản thế giới. Là Thủ Tướng (Thượng Thư Bộ Lại), thay mặt Nam Triều cụ đã viết nhiều thỉnh nguyện thư yêu cầu chính phủ thuộc địa đối xử một cách văn minh với người bản xứ. Đường hướng đấu tranh của cụ mềm dẻo như cụ Tây Hồ Phan Chu Trinh, nhưng đặc biệt cụ Phạm tin rằng chính sách Thực Dân không thể tồn tại theo đà tiến triển của thế giới. Những tiên đoán (viễn kiến) của cụ đã đúng như những gì xảy ra. Nếu tiến hành sách lược của cụ Phạm Quỳnh thì công cuộc giành độc lập của ta không phải đổ máu, gây hận thù Bắc Nam như ngày nay. Bằng cố là những quốc gia thuộc địa của Pháp chấp nhận nằm trong khối Liên Hiệp Pháp đều đã có độc lập.

Tiếc thay! Không hiểu vì thiên định hay vì sự ngu dốt của dân? Cụ Phạm Quỳnh đã bị cộng sản nhân danh lòng ái quốc buộc cụ các tội: Phản Quốc, Tay Sai Thực Dân! Rồi khi Cách Mạng Tháng Tám bùng nổ, Việt Minh (Cộng sản trá hình) đã giết cụ một cách thảm khốc cùng với cụ Ngô Đình Khôi ở tại một cánh rừng bờ Nam sông Thạch Hãn (Quảng Trị). Ngày nay nhiều nhà văn hóa viết sách, diễn thuyết phục hồi danh dự cho cụ Phạm Quỳnh. Một nhà ái quốc, có viễn kiến bị cộng sản nhào nặn dư luận (chụp mũ) hóa thành một kẻ phản quốc!

Cái viễn kiến của Tướng Kỳ về đất nước của ta hiện nay là vì ưu tư về mối nguy cơ của anh khổng lồ phương Bắc (Trung Cộng) vốn có máu xâm lược. Xâm lược bằng vũ lực súng đạn hay bằng kinh tế đều nhằm mục đích quy phục dân ta thành nô lệ. Giới cầm quyền ở Bắc Bộ Phủ có hai nhóm: Bảo thủ (hard liner) thân Trung Cộng và Cải cách (reform). Vào thời điểm chưa thích hợp, một Ủy viên Bộ Chính Trị rất có khả năng được bầu làm Tổng Bí Thư là Trần Xuân Bách sớm để lộ xu hướng cải cách theo chân Gorbachev liền bị loại ngay. Nay việc Tướng Kỳ được Thứ Trưởng Nguyễn Đình Bin sang Hoa Kỳ mời về nước là dấu hiệu phe cải tổ (reform) có mùi thắng thế. Một cụ già nhà quê dưới Rạch Giá nghe tin Tướng Kỳ về nước, tỏ ra sung sướng vui mừng. Người ta hỏi cụ tại sao. Cụ trả lời một cách hồn nhiên, bằng trực giác chứ không bằng lập luận: "Ông Kỳ là người chống Cộng, nay được chính quyền cộng sản để cho về nước đi lại, ăn nói tự do thì tui tin chắc phải có cái gì đó chứ không lẽ tự nhiên sao?" Có thể câu trả lời của cụ già chất phác là biểu hiện tia hy vọng của người sống lâu trong tuyệt vọng, mà cũng có thể là phản ảnh một thực tại.

Nếu quần chúng lười suy nghĩ, cứ để mặc cho bọn cộng sản nằm vùng, bọn lưu manh, bọn háo danh dựa vào chiêu bài chống Cộng chụp cho ông Kỳ các tội: Phản Quốc, Bán Nước, Tay Sai Cộng Sản, thì số phận của ông ta rồi cũng không khác gì cụ Phạm Quỳnh. Tôi không muốn làm người phục hồi danh dự cho Tướng Kỳ nếu sự thể bi đát ấy xảy ra, giống như nhà văn hóa đang làm cho cụ Phạm Quỳnh. Tôi muốn được nhìn thấy những người yêu nước thương dân biết suy nghĩ và lý luận hãy vì công chính mà mạnh dạn lên tiếng.

Triết lý đấu tranh của người cộng sản là: "Cứu cánh biện minh phương tiện" (La fin justifie les moyens). Cho nên, họ đã không từ bỏ bất cứ phương cách nào dù đê tiện, phi đạo đức, dã man nhất. Người viết không một chút ngạc nhiên sau khi được giáo sư Nguyễn Xuân Vinh thổ lộ: "***Bài tuyên cáo viết ra chỉ cốt cho VC biết là tên NCK là một tên bất tài vô tướng, làm gì cũng thất bại, để VC biết là không thể sử dụng tên này làm việc gì được***". Do đó, lâu nay giáo sư đang loay hoay đi đây đi đó làm chuyện kết hợp quân nhân dưới chiêu bài giải phóng dân tộc là chỉ nhằm đạt mục đích vừa nêu trên. Nếu phải sử dụng bất cứ phương tiện nào như chụp mũ, tố giác một cách đê tiện như cộng sản thường làm thì giáo sư cũng không từ nan. Giáo sư bác khước lời mời của Tướng Kỳ lên diễn đàn công luận để cho quần chúng nhận rõ trắng đen càng làm cho chúng ta hiểu thêm mưu đồ đen tối của giáo sư trong nỗ lực loại bỏ Tướng Kỳ ra khỏi hàng ngũ người tị nạn. (Để giáo sư một mình một chợ trâu tóm quần hào ?!)

Ngày trước, tôi thi hành những phi vụ nguy hiểm chết người là do mệnh lệnh cấp trên. Đó là nghĩa vụ và

bổn phận của người lính kỷ luật. Ngày nay, dù không ai chỉ thị, tôi cũng đã lên tiếng vì tôi muốn bảo vệ quyền tự do ngôn luận và quyền tự do tư tưởng của bản thân. Tự do được ví như khẩu súng. Nếu trao cây súng vào tay người lương thiện, nó là khí giới tự vệ hoặc rộng hơn chút nữa là để cứu khốn phò nguy. Nếu trao cây súng vào tay bọn côn đồ thì nó sẽ khí giới dùng để đi ăn cướp, sát hại lương dân vô tội. Tôi cương quyết bảo vệ quyền tự do của mình bằng mọi giá.

Bằng Phong Đặng Văn Âu.

(Mời quý vị đón đọc những bài viết sắp tới)